

[Søren Andersen.]

beholde begge nævn. Deres virke er jo noget forskellig, og jeg tror, at der er mulighed for at lægge arbejdet til rette således, at der ikke bliver tale om ret meget dobbeltadministration og dobbeltarbejde.

I det store arbejde, der ligger for med den nye lov, tror jeg, der bliver brug for den sagkundskab, som de to nævn repræsenterer.

Ændringsforslagene går også ud på at tillempe sig de særlige københavnske forhold rent administrativt, men stadig under udbygning af den folkelige linje i børneværnene. En 70 års grænse, der jo ikke hører hjemme i dansk folkestyre — i hvert tilfælde ikke officielt — var indført med hensyn til børneværnsmedlemmerne. Jeg vil gerne udtale min tilfredshed med, at den er taget væk. Jeg har tillid til, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne nok i enhver situation skal være sig deres ansvar bevidst og vælge de bedst egnede.

Alt dette vedrører imidlertid administrationen, og omend det kan være såre betydningsfuldt og nødvendigt, er det trods alt de retningslinjer, der skal administreres efter, der er hovedhjørnestenen i en lov. Her betræder vi jo på visse områder nye veje, idet der er enighed om at ophæve det obligatoriske tilsyn for to af de nuværende tre grupper, så det kun bliver tilbage for plejebørnenes vedkommende. Jeg udtalte allerede ved første behandling som repræsentant for mit parti tilfredshed med denne linje. Den gamle ordning med, at børn født uden for ægteskab i alle tilfælde skulle være undergivet obligatorisk tilsyn, og at der skulle være obligatorisk tilsyn, når det drejede sig om børn, for hvilke det offentlige udlægger normalbidraget, var utilfredsstillende. Samtidig må man sige, at den gamle ordning ikke virkede tilfredsstillende.

Man går nu over til at møde familierne med et tilbud om vejledning; men naturligvis er det et spørgsmål, om man nu når frem til alle dem, der har vejledning behov. Hvordan vil i det hele taget de forskellige kilder springe, af hvilke indberetningerne skal komme? Alt det kan vi ikke med sikkerhed vide. Vi kender en række kanaler og kilder til oplysninger, men hvordan de i virkeligheden vil rinde, er det vanskeligt at sige. Jeg vil håbe, at de hjem, der har brug for det, tager imod den udstrakte hånd,

som vejledningstanken er udtryk for, og dermed får mulighed for at blive hjulpet, inden en katastrofe er indtruffet.

Vi fik ikke vished for systemets effektivitet ved besøget i Århus, men én ting mødte vi i hvert tilfælde derovre: vi mødte en tro på opgavens løsning. Det styrkede min tillid til foretagendet, at hjælpen dér formidledes af praktiske mennesker under støtte fra den sociale læge. Men det er så naturligvis et spørgsmål, om man overalt kan magte opbygningen af dette hjælpeforetagende.

Hvis loven kommer til at fungere efter sin hensigt, betegner den endnu et skridt frem på vejen til at sætte antallet af fjernelser ned. En fjernelse er altid en nødløsning. Det materiale, vi på forskellig måde stod over for, har været interessant; vi så, hvor forskelligt den nugældende lov administreres, hvordan nogle store bysamfund klarer sig næsten uden fjernelser, medens andre store bysamfund har mange. Vi har mødt en hel del bekymring for, hvordan loven skal føres ud i virkeligheden ude i landdistrikterne. For mig er bekymringen langt større for Københavns vedkommende. Meget afhænger af, hvordan man er i stand til at løse problemerne her, hvor man har de mange fjernelser, der jo nok kan være begrundet i specielle københavnske forhold. Kan man imidlertid virkelig magte at udbygge den nye tanke i loven her, er der rige muligheder for, at det antal hjem, der er til rådighed, slår en smule bedre til.

Men enten det drejer sig om frivillig anbringelse eller fjernelse, glæder det mig, at man i udvalget var enig med ministeren i, at særlig de små børn bør anbringes i familiepleje, og at denne i det hele taget foretrækkes. Vore drøftelser fandt ikke mindst sted med henblik på anbringelse af de såkaldt glemte børn. Det ligger mig stærkt på sinde, at både de og andre institutionssmåbørn, som måtte være egnet til det, kan anbringes i familiepleje under formidling af Dansk Plejehjemsforening, som, så vidt jeg kender den, har gjort et udmærket arbejde, som disponerer over en del plejehjemspladser, og som sikkert i takt med, at der eventuelt bliver brug for flere, vil være i stand til at skaffe sig dem. Også dette kan betyde ledige pladser, som der i så høj grad er brug for til andre børn, der venter.